

KRAJSKÉ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ V PRAZE

Husova 11, 110 01 Praha 1

tel.: 222111700 fax: 222220075 e.mail: podatelna@ksz.pha.justice.cz

1 KZT 592/2012-41

V Praze dne 02.08.2012

U S N E S E N Í

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze rozhodl dne 02.08.2012 v trestní věci obviněného **Jana Šinágla**, nar. 09.12.1952, trvale bytem Bratří Nejedlých 335, Žebrák, trestně stíhaného pro přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, o **stížnosti** obviněného Jana Šinágla, nar. 09.12.1952, podané proti usnesení komisaře Policie ČR, KŘ policie Středočeského kraje, územní odbor SKPV Beroun, č.j. KRPS-40309-17/TČ-2011-010271 ze dne 29.06.2012, kterým bylo proti obviněnému zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu, **t a k t o :**

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se uvedená stížnost **z a m í t á**, neboť není důvodná.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 29.06.2012 rozhodl komisař Policie ČR, KŘ policie Středočeského kraje, územní odbor SKPV Beroun, č.j. KRPS-40309-17/TČ-2011-010271, o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu proti obviněnému Janu Šináglovi, nar. 09.12.1952 pro přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, kterého se měl obviněný dopustit tím, že:

prostřednictvím veřejně dostupné počítačové sítě na svých webových stránkách www.sinagl.cz v článcích „Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.03.2011 a „7 dní ... a sbohem Sudety“ ze dne 14.10.2011“, hrubým způsobem zpochybňoval zločiny nacistů spáchané proti českému národu na území Protektorátu Čechy a Morava v období od nástupu Reinharda Heydricha do funkce zastupujícího říšského protektora v roce 1941 a v době následující po atentátu na Reinharda Heydricha, spáchaného dne 27.05.1942, když konkrétně uvedl:

- 1) v článku s názvem „Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.03.2011 mimo jiné tento text: „Heydrich: Je málo známo, že po atentátu na Heydricha (jenž se uskutečnil proti vůli domácího odboje) se vzdmula vlna celonárodního odporu. Atentátníci měli v očích průměrného Čecha podobný obraz jako dnes bratři Mašínové, tedy jako ten, kdo neodpovědně narušil pohodlnou kolaboraci a stavěl před nás obtížná a nepohodlná morální dilemata. Udavačů se tehdy v Praze našly stovky, ne-li tisíce a dvoumilionová odměna za

pomoc při vypátrání vrahů byla nakonec rozdělena na tolik dílů, že k zamaskování této skutečnosti bylo třeba si vymyslet hlavního zrádce Karla Čurdu. Heydrich to s Čechy uměl. Hned při nástupu do funkce zrušil nerovnost v potravinových přidělech a dalšími opatřeními si dokázal získat srdce průměrného, trochu zbabělého a velmi konformního Čecha, který pochopil, že pokud bude svědomitě pracovat pro Říši, Říše se o něj postará a nebude mu nic chybět, naopak, pokud bude dělat potíže, čeká ho zlý osud. Heydrich si byl svojí politikou jist, dokonce natolik, že si dovolil cestovat do Protektorátu v otevřeném automobilu a bez ochranky, což by bylo kdekoliv jinde v okupované Evropě nemyslitelné. Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na zemi. Heydrichova politika fungovala a to je problém, který s ním dodnes Češi mají. Ostatně, úplně objektivně, porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami států, které přišly po něm, musíme férově uznat, že Heydrich mezi nimi nevychází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté, se nedá vůbec srovnávat. Táži se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jako se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda?“ a dále

- 2) v článku s názvem „7 dní ... a sbohem Sudety“ ze dne 14.10.2011 mimo jiné tento text: „Vyčkejme, zda se tomuto filmu podaří změnit vnímání a pohled na tuto tragickou dobu. Nebude to jednoduché po letošním velko filmu Lidice, pojednávající o nacistické masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám, že pouze muži a v době války). Národ je proto opět protiněmecky naladěn. Kromě toho se rádo argumentačně k tématu lidického tématu vrací, pokud se jedná o ospravedlňování zločinů, spáchaných na Českých Němcích při odsunu, resp. vyhnání, po skončení II. světové války v roce 1945“

a tyto statě zveřejnil i přesto, že jsou ve zřejmém rozporu s Úmluvou o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 08.12.1948, sjednané na III. Valném shromáždění OSN a s Úmluvou o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, přijatou dne 26.11.1968 v New Yorku.

Z vyšetřovacího spisu je dále zřejmé, že k vydání výše uvedeného usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu vydal dozorový státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Berouně dne 27.06.2012 písemný pokyn, z tohoto důvodu je k rozhodnutí o stížnosti proti předmětnému usnesení příslušný v souladu s ustanovením § 146 odst. 2 písm. a) tr. řádu nadřízený státní zástupce, kterým je státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze.

Proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu ze dne 29.06.2012 si obviněný Jan Šinágl podal v zákonné lhůtě řádně stížnost, kterou odůvodnil zejména tím, že první z článků je zkrácenou citací textu jiného autora, posuzuje působení zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha v úřadu, jeho politiku a způsob, jak na tuto osobu a její činy nahlíželo české obyvatelstvo na okupovaném území tzv. Protektorátu Čechy a Morava. Nic z toho, co bylo v tomto článku uvedeno, nezpochybňuje všeobecně známé historické skutečnosti, týkající se nacistických zločinů, naopak v textu, z něhož bylo vypisováno, se hovoří o R. Heydrichovi jako válečném zločinci a projevuje úctu a uznání těm, kdo proti okupačnímu režimu bojovali. V textu se dále v ironické zkratce klade otázka, zda by se stejně jako s Heydrichem nemělo nakládat s odkazem jiných politiků, kteří jsou zodpovědní za zločiny většího rozsahu, než jakých se dopustil Reinhard Heydrich,

konkrétně Edvarda Beneše, osobně zodpovědného za genocidium sudetoněmeckého obyvatelstva po skončení Druhé světové války a komunistického presidenta Klementa Gottwalda, s jehož působením v úřadě je spojeno nastolení stalinského teroru v 50. letech minulého století. Ve druhém článku obviněný porovnává lidickou tragedii a zejména její zneužívání k politickým cílům se zcela nedostatečnou reflexí poválečného genocidia sudetoněmeckého obyvatelstva. Nejedná se o zpochybňování lidických událostí, nýbrž o kritickou připomínku. Napadené usnesení se nepokusilo vypořádat se subjektivní stránkou stíhaného přečinu. Společenská škodlivost jednání obviněného není dána vůbec. Ze všech těchto důvodů navrhuje obviněný napadené usnesení zrušit.

Státní zástupce na základě podané stížnosti přezkoumal ve smyslu § 147 odst. 1 tr. řádu správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že stížnost obviněného Jana Šinágla není důvodná.

V průběhu přípravného řízení byly v době vydání usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu policejním orgánem zajištěny potřebné důkazy v rozsahu nezbytném pro následné procesní rozhodnutí, a to kromě trestního oznámení včetně jeho doplnění a příloh, zejména podané vysvětlení podezřelého Jana Šinágla, úplné znění článků sepsaných obviněným Janem Šináglem, jež jsou uvedeny v relevantním rozsahu ve výroku napadeného rozhodnutí a byly publikovány na webových stránkách www.sinagl.cz a dále odborné vyjádření z oboru politologie, historie, sociologie a lingvistiky.

Obviněný Jan Šinágl před zahájením trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu podal k věci vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. řádu a dále při výslechu obviněného po sdělení obviněný k věci zejména vypověděl, že v průběhu II. světové války proběhla na území Protektorátu dvě genocidia, a to holocaust „šoa“ a vyhlazení českých Cikánů. Po válce se uskutečnilo genocidium třetí, jehož obětí se stali občané německé národnosti. Není pravdou, že by se nacisté dopustili genocidia na Čechách, některé plány bezesporu formu genocidia měly, avšak ty nebyly nikdy realizovány. Teror v době Heydrichiády by mohl definici genocidia naplnit, nicméně počet odhadovaných obětí 15.000 představuje pouze dvě promile Čechů žijících v Protektorátu, a to pro genocidu nestačí, kromě toho účelem bylo zastrašit a pomstít se, nikoliv český národ zlikvidovat. Obviněný dále především připomíná, že prezident Edvard Beneš, jehož dekrety umožnily odsun českých Němců, byl českým parlamentem vyznamenán, že se „zasloužil o stát“.

Z vyšetřovacího spisu je dále patrné, že policejní orgán přibral podle § 105 odst. 1 tr. řádu Ústav pro studium totalitních režimů k vypracování odborného vyjádření z oboru politologie, historie, sociologie a lingvistiky. Z uvedeného odborného vyjádření vyplývají k položeným otázkám policejního orgánu zejména následující odborné závěry: *„Události dne 27.05.1942 vedly k rozpoutání takové vlny masového teroru, jaké novodobé dějiny českého národa doposud nepoznaly. Veřejnost byla masivním terorem a německými demonstracemi síly na nejvyšší míru zastrašena. Každodenní popravky mužů, žen a patnáctiletých dětí vyvolávaly zděšení. Hovořit v této souvislosti o vlně celonárodního odporu vůči atentátníkům je nepatřičné.*

K uvolnění poměrů v Protektorátu Čechy a Morava v souvislosti s nástupem Heydricha nedošlo. Heydrich po svém nástupu do úřadu zastupujícího říšského protektora vyhlásil civilní výjimečný stav a zahájil činnost tzv. stanných soudů Gestapa. Ve svém úvodní proslovu ke špičkám německé správy a exekutivy stručně charakterizoval nový politický kurz okupační politiky (germanizace, likvidace českého národa, asimilace rasově hodnotných a správně smýšlejících Čechů, znemožnění reprodukce rasově nehodnotných, ale správně smýšlejících,

převýchova, evakuace rasově bezcenných a nebezpečných na „Východ“). Není pravdou, že by se atentát uskutečnil proti vůli domácího odboje, rovněž se nevyskytly tisíce udavačů, pouze několik set, takové účelově zkreslené dezinformace jsou s jasným cílem interpretovány v různých memoárech, především bývalých nacistů.

Reinhard Heydrich ohlásil „sociální opatření“ ve prospěch pracujícího dělnictva, jeho strategie byla politika cukru a biče, tj. sociální výhody dělníkům versus brutální persekuce všem neloajlním a nepřátelům. Celkový počet obětí tzv. prvního stanného práva se uvádí 446 osob. Obětí bylo ve skutečnosti mnohem více, zvláště mezi tisíci deportovaných do koncentračních táborů. Při akci „Sokol“ nechal Heydrich deportovat do koncentračního tábora Auschwitz na 800 činovníků sokola, za tři měsíce jich žilo jen 70. Několik tisíc Čechů, především z řad intelektuálů bylo na základě Heydrichova rozkazu transportováno do koncentračního tábora Mauthausen, kde mnoho z nich našlo smrt. Heydrich vlnu zostřeného teroru a drakonických opatření naopak přinesl. Tvrdost rozsudků měla vyvolat u českého národa zdrcující dojem, proto o nich denně psal protektorátní tisk a byly vyvěšovány plakáty.

Heydrich měl po příjezdu z Berlína do Prahy za úkol zlomit každý odpor v zárodku a přitom systematicky likvidovat nejlepší a proto i nejnebezpečnější české síly. Období zvané heydrichiáda je nejhorším obdobím česko-německé historie. Přesto, že pro likvidaci jednoho z nejmocnějších mužů nacistického Německa zahynuly stovky lidí, provedený atentát je třeba hodnotit z hlediska tehdejší atmosféry a situace. Všech skrupulí zbavený Heydrich a jeho tým v čele s K. H. Frankem si v této době za svůj cíl určili Konečné řešení české otázky.“

Trestný čin, resp. přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, přitom s účinností do 31.12.2009 se jednalo o trestný čin podle § 261a tr. zákona č. 140/1961 Sb., spáchá ten, kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo jiné zločiny nacistů a komunistů proti lidskosti.

Uvedená skutková podstata trestného činu byla do tehdejšího trestního zákona začleněna již novelou č. 405/2000 Sb., která koresponduje obdobné zákonné úpravě postihující popírání a zpochybňování nacistických zločinů proti lidskosti a zločinu genocidia v jiných evropských zemích (např. SRN, Rakousko, Belgie, Francie, Španělsko, Švýcarsko či Lucembursko).

Genocidium a zločiny proti lidskosti jsou definovány mezinárodním právem trestním, vygenerovaným po druhé světové válce zejména v rámci evropské právní kultury a vycházejícím ze Statutu Norimberského mezinárodního vojenského soudního dvora, zřízeného na základě dohody o stíhání a potrestání hlavních válečných zločinců Evropské Osy ze dne 08.08.1945.

V mezinárodní Úmluvě o zabránění a trestání zločinů genocidia, sjednané na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů dne 08.12.1948 (vyhláška Ministerstva zahraničních věcí č. 32/1955 Sb., dále jen Úmluva), se za genocidium považuje kterýkoliv z níže uvedených činů, spáchaných v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou, a to: a) usmrcení příslušníků takové skupiny, b) způsobení těžkých tělesných ublížení nebo duševních poruch členům takové skupiny, c) úmyslné uvedení kterékoli skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení, d) opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí, e) násilné převádění dětí z jedné skupiny do jiné (čl. II Úmluvy), přičemž trestné jsou podle čl. III Úmluvy tyto činy: a) genocidium, b) spolčení k

spáchání genocidia, c) přímé a veřejné podněcování k spáchání genocidia, d) pokus spáchání genocidia, e) účastenství na genocidiu.

Mezi zločiny proti lidskosti, vyplývající z dokumentů mezinárodního práva trestního, se řadí např. vražda, vyhlazování, zotročování, deportace a jiné nelidské činy, spáchané na civilním obyvatelstvu nebo perzekuce z politických, rasových nebo náboženských důvodů, jsou-li páchany jako součást kteréhokoliv zločinu proti míru nebo kteréhokoliv válečného zločinu nebo v souvislosti s nimi, a to i v případě, že nebyly porušením vnitrostátního práva země, v níž byly spáchány.

K dalším zákonným znakům stíhaného přečinu podle § 405 tr. zákoníku lze uvést následující. *Popíráním* nacistického genocidia nebo jiných zločinů nacistů proti lidskosti je třeba rozumět tvrzení, že k určitým skutkům a historickým událostem, zakládajícím uvedené zločiny, vůbec nedošlo, za *zpochybňování* vymezených zločinů lze považovat relativizaci jejich závažnosti, dále zlehčování, bagatelizaci, či snižování rozsahu nebo použitých metod a míry brutality, *schvalováním* je projevení souhlasu v různé formě s těmito zločiny, *snaha po ospravedlnění* spočívá v argumentování historickou situací, různými tehdejšími okolnostmi, např. vedení války, event. poukazováním na zločiny jiných válčících stran či jiných totalitních režimů atd. Uvedeného jednání podle § 405 tr. zákoníku je nezbytné se dopustit veřejně ve smyslu § 117 tr. zákoníku, tedy např. veřejně přístupnou počítačovou sítí.

Obviněný Jan Šinágl svým vlastním aktivním jednáním, což uvedl i ve výpovědi obviněného, vytvořil předmětné články, obsažené ve výroku usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu a dlouhodobě je umístil na webových stránkách, které osobně spravuje (www.sinagl.cz), čímž předmětným tezí zajistil bezesporu dostatečnou publicitu, včetně veřejné diskuse, která následně na uvedeném webu probíhala. K prokázání subjektivní stránky jednání obviněného, jež je rovněž v podané stížnosti obviněného sporována, je možné důvodně argumentovat jednak vlastním použitým textem ve zveřejněných člancích, ze kterého jsou zcela zřejmá patrná rysy zpochybňování zločinů nacistů, jmenovitě Reinharda Heydricha, proti lidskosti, např. v pasáži: „*Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na zemi*“ a dále charakteristické znaky snahy po ospravedlnění těchto zločinů, obsažené např. ve větách: „*Heydrichova politika fungovala a to je problém, který s ním dodnes Češi mají. Ostatně, úplně objektivně, porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami států, které přišly po něm, musíme férově uznat, že Heydrich mezi nimi nevychází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté, se nedá vůbec srovnávat. Táži se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jako se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda ?*“

Trestní zákoník vymezuje úmyslné zavinění trestného činu v ustanovení § 15 tak, že trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, nebo b) věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn, uvedeným srozuměním se podle zákona rozumí i smíření pachatele s takovým následkem. Z publikační činnosti obviněného na webových stránkách www.sinagl.cz, zachycené dostatečným způsobem ve vyšetřovacím spise a rovněž z vyčtení a následného výsledku obviněného je zřetelně patrná jistá nadprůměrná znalost a povědomost obviněného ohledně problematiky Druhé světové války, včetně historických událostí a zločinů nacistů, páchaných na území tehdejšího okupovaného Československa. Z těchto zjištěných skutečností

je dostatečným způsobem prokazován přinejmenším nepřímý úmyslu obviněného ve vztahu k porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem v dotčeném ustanovení § 405.

Pokud jde o stěžovatelem namítanou nedostatečnou, resp. neexistující společenskou škodlivost, vyplývající z jednání obviněného, k této právní otázce je třeba poukázat na zejména nemalou míru bagatelizace a relativizace nepopíratelně mimořádně závažných zločinů nacistů proti lidskosti, za které nesou právní i historickou odpovědnost na prvním místě vedoucí nacističtí představitelé, přičemž mezi tuto mocenskou a veskrze zločinnou „elitu“ hitlerovského Německa zastupující říšský protektor a SS-Obergruppenführer Reinhard Heydrich v letech 1941 a 1942 zcela nesporně patřil, spáchaných mimo jiné i na území tzv. Protektorátu Čechy a Morava, a to především vůči obyvatelstvu okupovaného Československa, včetně občanů židovského vyznání.

Státní zástupce dále ohledně významné soudní judikatury, vztahující se k projednávané trestní problematice, konstatuje závěry obsažené v usnesení Ústavního soudu ze dne 26.03.2009, sp. zn. I ÚS 3108/08, podle kterých zejména: *„Základní právo na svobodu projevu není bezbřehé, k jeho omezení lze přikročit, a to např. za účelem ochrany práv a svobod jiných (osob), anebo za účelem ochrany veřejné bezpečnosti, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (srov. článek 17 odst. 4 Listiny), omezení nezbytně nutné v demokratické společnosti je vyjádřeno v zákazu veřejného popírání, zpochybňování, schvalování nebo snahy ospravedlnit nacistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů proti lidskosti (zakotvený v § 261a tr. zákona).“*

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze závěrem uvádí, že k důvodnému podezření o spáchání trestného činu určitou osobou, které vede policejní orgán k rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, postačuje obecně podle dotčených ustanovení trestního řádu pouze určitá vyšší míra pravděpodobnosti o tom, že se stal stíhaný skutek, že v tomto skutku lze spatřovat trestný čin, a že tento trestný čin spáchal obviněný, pakliže současně ve věci není dána okolnost, která by trestní stíhání vylučovala.

Prozatím nelze než konstatovat, že doposud zjištěné skutečnosti a důkazy, které vedly k vydání napadeného usnesení o zahájení trestního stíhání a k následnému pokračování ve vedení trestního stíhání obviněného Jana Šinágla, činí tento procesní postup orgánů činných v trestním řízení zákonným a odůvodněným.

Ze shora popsaných důvodů státnímu zástupci nezbylo, než stížnost obviněného Jana Šinágla, podanou proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu, zamítnout ve smyslu § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodnou.

P o u č e n í: Proti tomu usnesení n e n í další stížnost přípustná (§ 141 odst. 2 věta druhá trestního řádu).

Mgr. Petr Bláha, v.r.
státní zástupce
Krajského státního zastupitelství v Praze

Za správnost vyhotovení:
Hana Benešová